

undlader at understøtte sine uægte Børn. Naar en Mand undlader at understøtte sin samlevende Hustru eller sine ægte Børn, og Fattigvæsenet derfor inddrager ham under sin Disciplin, da er det Onde, Fattigvæsenet kan paaføre ham, Hensættelse til Tvangsarbejde. Derfor synes der at være Meget, der taler for, at naar man vil benytte et Onde imod den, der undlader at yde Underholdningsbidrag til uægte Børn og Bidrag til forladte, frassilte og fræsparede Hgtefæller, da bør dette Onde være af lignende Art. Seg skal der-til endvidere bemærke, at denne Afsoning ved Hjælp af Tvangsarbejde benyttes i det Land, som i Henseende til Retsudvikling, som ogsaa i andre Henseender, staar os nærmest, nemlig i Norge. Der har man nemlig siden 1821 ikke brugt Fængsel paa Band og Brød som Afsoningsmiddel, men man har benyttet dels Kronarbejde, som bestod i Arbejde i Fæstninger og til det Offentliges Nytte, dels Tvangsarbejde, og det har været overladt vedkommende Fattigbestyrelse at vælge, hvilket af disse Midler der maatte anses for hensigtsmæssigt, men efterhaanden som Tvangsarbejdsanstalter ere bleve almindeligere rundt omkring i Norge ligesom her, er det sidste Mittel blevet det i Praxis almindeligste, idet Hensættelse til Kronarbejde paa Fæstninger er noget meget Vidtløstigt i et Land af saa stor Udstrækning. Spad angaar Eiden, hvori dette Tvangsarbejde skal udholdes, da er det naturligvis en Skjønssag, hvor længe den bør være, men vi have ment, at der ikke var Anledning til at fravige det Forhold mellem Band og Brød og Tvangsarbejde, som Lovgivningen i Dørigt har fastsat og navnlig har fastsat i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Væleri og Løsgænger, hvor man har opstillet det Forhold, at 6 Dages Tvangsarbejde svarer til 1 Dags Fængsel paa Band og Brød. Det er i Overensstemmelse dermed, at vi have foreslaaet, at den Paagældende skal hensesættes til Tvangsarbejde i den ferdobbelte Tid af den, hvori han ellers efter Reglerne i Forordningen af 16de November 1836 skulde hensesættes i Fængsel paa Band og Brød.

Dernæst have vi tilladt os en Del Forslag til § 11, og have derhos paa Grund af, at disse i mange Henseender ville medføre Modifikationer af Paragrafen, foreslaaet en anden Affattelse af denne. Det var jo allerede under 1ste Behandling et Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket der yttrede sig høist forskellige Meninger her i Thinget, nemlig hvorledes man skulde forholde sig med den videregaaende Forpligtelse, som der var Tale om at paalægge Forældre lige over for Børn

over 18 Aar og Børn lige over for Forældre. Der var allerede da Mange, eller dog Flere, her i Salen, som udtalte sig imod dette, og som i alle Tilfælde ingenlunde vare tilbøjelige til at gaa saa vidt som Lovforslaget, og dette samme Spørgsmaal har senere været Gjenstand for Overveelse i Udvalget. Jeg begaar neppe nogen Indiscretion ved at sige, at der ogsaa i dette var delte Meninger, og at enkelte Medlemmer i Udvalget vare mildest talt meget utilbøjelige til at gaa ind paa en saadan udvidet Forsørgelsespligt, og i sin Helhed var ogsaa Udvalget af den Anskuelse, at det ikke godt kunde gaa an at gaa saa vidt som efter Regeringens Forslag. Vi ere derfor bleve staaende ved et Forslag, et Slags Mellemforslag, som vi Alle have forenet os om, nemlig et Forslag, der gaar ud paa, at der ikke skal tilkomme den Paagældende selv en Ret til umiddelbart at faae disse Paarørende paalagte Underholdningsbidrag, men at der kun skal være en Forpligtelse til at refundere Fattigvæsenet de Udgifter, det har maattet afholde for at underholde de Paagældende. Vor Tankegang er den, at Ingen skal være berettiget til at faste Byrden af de ommeldte Paarørendes Forsørgelse over paa Fattigvæsenet, naar han er i Stand til selv at forsyge dem. Som en Følge deraf have vi altsaa maattet lade Lovforslaget, for saa vidt det udtaler, at en saadan Begjæring om Understøttelse kan fremkomme baade fra den Trængende selv og fra det Fattigvæsen, der har maattet tage ham under Forsørgelse, og vi have i Stedet derfor opstillet den Regel, at det her omhandlede Krav kun kunde gøres gjældende af Fattigvæsenet, naar det har maattet understøtte de vedkommende Slægtninge, og at Kravet kun strækker sig til at faae Erstatning for de medgaaede Udgifter. Dernæst have vi ogsaa troet paa anden Maade at maatte begrænse Forpligtelsen eller i det Mindste træffe visse Forsigtighedsregler for at forhindre, at denne ny og hidtil ukjendte Forpligtelse skulde blive strakt længere, end Billighed krævede det, og det er derfor, at vi i det Hele taget have ment, at det burde paalægges de Autoriteter, der have at træffe Bestemmelsen, at iagttagelse en særlig omhyggelig og varfom Fremgangsmaade, forinden de skride til at paalægge Nogen disse Underholdningsbidrag. Vi have ligesom Regeringsforslaget ment, at det maatte blive Overøvrigheden, der maatte træffe Afgjørelsen i saa Henseende, og vi tro ikke, at det gaar an at paalægge Kommunerne den; thi den ene Kommunes Interesse i at faae Bidrag og den anden Kommunes Interesse i ikke at behynde sine Med-